

A különterem ajtaja majd kirepedt. A bentiek kitaróan csattogtattak. Időnként kisuhan egy izzadt trikójú legény. Azzal a tipikus, „éhes farkas pillantással” mért végig, amelytől a legtöbbször csak nevetnénekem támad. Ki nem hagyta volna ezt a pillantást semmiért. Ilyenek ezek. Harcos fajta. Óseik vére miatt, ugye. Keményen álltam a tekintetét. Ma semmi nem fog kibillenteni az egykedvűségéből – döntöttem el még a reggel, amikor arra ébredtem, hogy semmiféle kedvem nincs. Néhai magyartanárnőm szerint ez az állapot már-már a közönnnyel határos. Legalább öt éve tűnődöm azon, hogy most akkor közönyös vagyok-e? Hatalmas szerelmi orkánok súvítenek át a lelkeken ugyanis, nagyjából kéthavonta, ilyenkor inkább vagyok a pokol vendége, mint a mennyek országáé. Azt pedig senki sem merné szívre tett kezeccskével állítani, hogy a pokol közönyös volna. Ám ezek az izzadt trikójú ifjak sehogy sem tudtak örvényeket kavarni bennem. Sem vad orkánt, de még lágy tavaszi szellőt sem.

A fickó sértődötten kapta le rólam a tekintetét, melyet minden becsületes fehérmép szívdöglesztőnek tartott volna. Csak én, én nem, egyedül. Bokaláncát csörgetve vonult a bárpulthoz. Ezek a bokaláncok állítólag az ördög elűzésére szolgálnak. Járás közben halkán csilingelnek rajta a megszentelt és ráolvasásokkal megköpdösött cseppetgyűk. Az ördög remegve lapul bűzös odújában. Legalábbis ebben reménykednek ezek az istenes fiúk. A bárpultnál a bokaláncos mély levegőt vett, és minden nyelvi tudását összeszedve, negédes hangon kérlelni kezdte a tulajdonosnőt, hogy támogassa egy kis sörrrel a kisebbségi népi kultúrát. Szilvánka savanyú, szikkadt báju nőszemély. Ritkán mosolyog, és nem akar kinézni. A mosolyát ki kell érdemelni. Most arcizmai határozottan valami mosolyfélélt produkáltak. Úgy sejtem, hogy szívében titkos szenvedélyek, be nem vallott gyöngeségek, természetellenes vonzalmak viaskodtak. A legény nem értette ezt a, kicsit hosszúra sikeredett, mosolygós csendet Szilvánka részéről. Kezével a farzsebe felé matatott, mire a tulajdonosnő hirtelen előredőlt székében, a pultra csapott egy füzetet, majd a hűtő felé biccentett. A fickó meghatódott. Hetente játszották el ezt a félig néma, félig rosszul ejtett szavakkal kitömött jelenetet. A sört azonban soha nem lehet megenni, főleg ha az ember órákon keresztül kitaróan pörög, szökdécsel, kemény bőrcsizmákat csapkod, és pattintgat az ujjaiával. Megszomjazna akárki. Meg is hatódna, ha kapna sört, majdnem ingyen. Szilvánka söre majdnem ingyen volt. A legény ölbe vett néhány nehéz bádogot, és távozni készült. Megrázta izzadt fűrtjeit. Szilvánka szemei ibolyaszínűek lettek a rájuk ereszkedő fátlytól. A sörökkel egyensúlyozó figura hátára meredt, mintha a koszlott anyagon, húson, inakon, csontokon keresztül egyenesen a Szívbe nézne. Söhajtott egy mélyet, a lába közül, egy újabb rovást húzott Magyarok feliratú füzetébe, aztán gondosan visszatolta a pultr alá. Söhajtottam én is. Cigarettrára gyűjtöttem, és belemerültem az antik bútorok típusainak tanulmányozásába. Egy árva szó nem ragadt meg emlékektől hasogatott memóriámban. Cassapanca és Sedia Dantesca meg a testvéreik minduntalan beleestek ezekbe a barázdákba, melyekből fejek, egyéb végtagok illetve a leggyakrabban illatok, és dallamfoslányok igyekeztek kifelé. Veszélyesen összekeveredett a fejecskémbe minden. Szippantottam még egyet a cigarettából, bár azt már nem vettem észre, hogy a hamut a hamuzó mellé ütöm. Igyekeztem decens maradni, még csak hat óra, a fejem szolidan fáj a tegnaptól, a szívem tájékán újra valami kis viszketés van, nem emlékszem már, kitől.

Erőt vettem magamon. A pokolba a szerelemmel! Főleg akkor, ha az ember lánya nem is emlékszik arra, hogy ki is e szerelem tárgya. De bárki lenne is, a pokolba vele! – morogtam magamban, nem túl meggyőzően. A szívvel nehéz felvenni a harcot. És én nem vagyok egy harcos amazon.

A különteremben megint rázendítettek. A bádogasztalok lelkesen rezonáltak a benti dobogtatással. Életünk értelmét halálunk napjái keressük. Igyekeztem kizárni mindenféle gúnyos, netán becsmérlő jelzőt. A lábdobogtatást, elkövetőt ma nem minősítem. Visszafogom magam újra. Mindenben a jót fogom keresni, szeretettel eltelten, szeretetre méltó leszek. Mindenki szeretni fog. Ez utóbbiról rossz tapasztalataim vannak, az ember a nagy szeretetáradatban állandóan választani kényszerül. Márpedig én nem óhajtok választani. Inkább nem kell semmi. Azaz senki. Emiatt szokott elkezdődni a pokol felé tartó hajókázás. Vágtak már a fejemhez számtalan szép dolgot, voltam már csaló és áruló, szüzességek elrablója, igazi drámák átélésére képtelen, hálátlan dög, körmönfont csábító s átkozott ribanc, áltehetség, álnok és egyéb á-val kezdődő szavak, életek egyetlen szerelme, életek első, életek utolsó szerelme... S még nem is öregszen. Egy fikarcnyit sem! Igaz, azt senki sem tudja, hogy már tizenhárom éves koromban is huszonöt éves voltam. Nehéz lenne holmi grafikonon vagy micsodán ábrázolni ezt a kortalan időt, avagy időtlen kort. Nem is akarom. Pedig akaratom van, csak nehezen irányítható. Sajnos, szép a szemem, ezért mindenki szemét szépnek látom. Néhány kör rum után. De ma nem iszunk, ma nem. Rumot egyáltalán. Úgy érzem, rászolgáltam egy rum- és rumlimentes estre. Hogy mivel, azt nem tudnám megmondani, ennek az ellenkezőjére szoktam rászorgálni az esetek többségében. A nagymamám is megmondta, no meg a magyartanárnő, sőt néhány férfi is szóvá tette, hogy úri lánynak nem illik vedelni. Fogalmam sincs, honnan veszik azt, hogy úri lány vagyok. Úgy látszik, a látszat nemcsak néha, egyfolytában csal. Úri passzióim vannak, és igaz, úgymint: lovak, nők-férfiak vegyesen, minőségi szeszek, összművészet zenéstől, beleértve az ipar- és a meg nem értett művészetet is, és persze a Literatúra. Ez utóbbi kapcsán ér a legtöbb támadás, így járunk, ha közlésre adjuk a fejünket. Míg csak mesélünk arról, hogy írogatunk, írogatunk, tehetségesnek tartanak, ígéretes tehetségnek. De amint kiprészelnünk magunkból egy regényt, olalá! Rögtön kezdődik az a szóáradat, amelyet a választás képtelensége és a szerelmek kiszáradása kapcsán már említettem, úgymint: igazi drámák átélésére képtelen, áltehetség és egyéb á-val kezdődő szavak, sőt, hozzájön még a „fuzsitus”, felszínes és egyéb f-fel kezdődő szavak. Mert kinek van türelme elmélyedni lelkeim fényesen kavargó szurkában? No de nem panaszkodom, úri lány állítólag sohasem panaszkodik. Ez utóbbi illetően valóban hordozok magamban holmi arisztokratikus vonást. A vénáim tropára vannak menve, kivéve az íróit, abban feltartóztatatlanul áramlik a vér. A Vér! Óseim vére, amely nálam szavakká változott. Az hiszem, a víz gyakran üdítőbb hatású. Úri szakmát tanulok, majd színvonalas éhhalált produkálok ennek köszönhetően. Kiszáradok szépen, misztikus csendbe burkolózva, mint egy tibeti guru. Elrévedő tekintetemet a jegyzet felé kényszerítettem. Az úri szakmát meg is kell tanulni ahhoz, hogy az ember éhen pusztulhasson aztán. Éppen egy kivénhedt szófa lábán igyekeztem felfedezni a leleplező stílusjegyeket, amikor beúszott a képbe a BúsKépu Lovag. Szilvánka rögtön elővette Nők feliratú füzetét, és mielőtt a Lovag, aki egyébként valódi nő, bármit mondhatott volna, behúzott egy vonalkát. Közben a BúsKépu belerogyott az elrongyolódott fotelbe – melyről Pepszik, a tulaj azt állítja, hogy „ált-tájcs” –, öblöset szusszant, majd szemeit vadul forgatva, éppen Pepsziket kezdte keresni, aki a mellékhelyiség függönye mögül integetett kétségbeesetten. Úgy tettem, mintha nem látnám, újabb kortyot szürcsöltem a vodkás paradicsomléből. Néhány perce vetemedtem ennek a keveréknek az összeállítására. Szilvánka, saját kezűleg, nem hajlandó csak gyengébb és erősebb fokú alkoholokat összekeverni. Amiben valami undorító lőre van, azaz paradicsomlé, narancslé satöbbi, azt a páciens kell magának kikeverje. Ezen nem múlhatott a dolog. Fél nyolc van, egy teljes órát tanultam, ha nem ütjük le ebből azt a csekély időt, amelyet vad tekintetű ifjakra, Szilvánkára, Pepszikre és az életfilozófiám megfogalmazására pazaroltam. Annak a kurva szófának a lábát mindenestre fel fogom

ismerni, még egy ideig.

Ettem is! Márpedig ahhoz, hogy az ember ihasson, előbb ennie kell. Isten a tanúm rá, én nem akartam enni. Szilvánka volt az, aki bűnbe vitt, s mivel úri lány mivoltom nem engedi, hogy különbséget tegyek hím- és nőnemű csábítók között, mert tudom, hogy ez lehetetlen, és mert az egyenjogúság szószólója vagyok, tehát Szilvánka egy óvatlan pillanatban elém helyezett egy tányér ételt, majd összefonta a karját azon a helyen, ahol valamikor a melle volt. Felnéztem rá, ő meg úgy nézett rám fentről, mintha ülne. Lágyan himbálózni kezdett. Előkerült egy ahhoz hasonló mosoly is, amilyent az izzad trikójú szív tulajdonosának tartogat. Sóhajtottam. A cigarettát színpadias mozdulattal elnyomtam. Szilvánka felkapta a hamuzót, majd láthatóan indulásra készülődve, feljebb húzta bal szemöldökét. Enni kezdtem. Szilvánka elégedetten távozott. A BúsKépűLovag azonnal elfoglalta leshelyét. Onnan semmi perc alatt a tányéromnál teremhet. Csak azt a pillanatot kell megvárnia, mikor unottan leteszem a villát. Teljesen leteszem, nem csak megtámasztom, ez utóbbi annak a szinte biztos jele, hogy még folytatni szándékozom a táplálkozást. A BúsKépűLovag fejből nyomja az etikettet, ismer engem, sosem téved, a maradék mindig az övé. Pepszik ettől a mondatától hörögne. A BúsKépűLovagnak a hörgő Pepszik is éppolyan kedves lenne, mint ez a halk pantomimező, aki majd kiesik a budiból. A Lovag nemcsak a tányéromat, a bejáratot is figyelheti kiváló leshelyéről. Pepszik bármelyik pillanatban előkerülhet. Azért a pillanattért érdemes élni. Pepszik nélkül az élet nem ér semmit. Annyit sem, mint az a darab szalmakrumpli, amelyet lányos zavaromban leejtek. Idegesít, ha néznek, miközben eszem. Szinte nyelni sem tudok. Lebénul a torkomban valami. Az az ember, akivel enni tudok, az örökre a szívembe költözött. A Lovaggal nem próbáltam enni, mert egyrészt ennek az én tányéromban kellene megtörténnie, másrészt én őt nem érdeklek, csak a maradékaim. Azokra általában nem vagyok túl büszke. Pepszik szerint ez érzékenységem jele. Érzékeny vagyok, mint egy virágszál. Övni és ápolni kell engem. Igyekszem övni Pepsziket önmagamtól, emiatt viszont ápolásra szorulok. És vérben fürdő mariskákat iszom, sóval, borssal. Tabasco-szószól sem Szilvánka, sem Pepszik nem hallott még soha a bűdös életben. Így mondták, elhiszem nekik, mert őszinte emberek, egyszerűek, nincs bennük úri finnyasság.

Pepszik majd kiesett a budiból, olyan hevesen gesztikulált, de még azért sem néztem oda, tudtam, hogy miért komédiázik ily vadul. Gondoltam, kihasználom szorult helyzetét, és míg kedvem támadna egy újabb paradicsomos koktélna, elpályázok decensebb helyekre.

Már a kifélé vezető szűk folyosón préselődtem volna át, amikor Pepszik majdnem keresztülgázolt rajtam izgalmában.

– Imádlak! – lihegte a fülemben. – Fogd meg, legalább a kezemet! – könyörgött máris. Olyannyira rám költözött testileg, hogy úgy éreztem, egy vagyok az ódon várfal számos kövéből, de nagyon szeretnék illékony anyaggá válni. Ha lepárlódnék, egy kis vodka maradna itt belőlem.

Szilvánka a bárpultnak éppen abban a kiszögellésében ütött tanyát, ahonnan jól láthatta Pepszik szerelmi tébolyát, de már erre is csak sóhajtan tudott, és egy vékony vonalat húzni Szerelmek feliratú füzetébe. Szemét a szemközi falon levő filozófus szemébe mélyesztette. A Filozófust Tamango, a festő örökölte meg, szénnel és szemceruzával. A nagy gondolkodó tekintetéből páni félelem villogott. A fej alatt csenevész nyak kezdődött, de nem azt a célt szolgálta, hogy megtartsa a mindig billegő koponyát, hanem hogy tölcserként működjön a gyomor felé tartó alkoholoknak.

Pepszik erőteljesen csókolgatta az ujjaimat, és sími készült, sőt zokogni, ismertem már ennek a kiselőadásnak minden elemét, de el nem mozdulhattam, mert Pepszik a gravitáció erejével hatott rám. Ma valahogy nem volt szerencsém. Pedig mindent megtettem, hogy elkerüljem a gödörbe esést. Nem gorombáskodtam a ládbogatókkal, nem átkoztam meg senkit, egy fél, vézna átkoskát sem mondtam, tényleg. Megettem Szilvánka szalmakrumpliját, csak kiváló minőségű vodkát ittam házi főzésű paradicsomlével, nem kutattam a szívemben úszó borsdarabkák között annak a férfinak vagy nőnek a nevét, aki miatt azt a kis kellemetlen viszketést éreztem, mely immár kiköltözött a mellem külső felére, tanultam is, legalább három antik bútortípust fel tudok sorolni, ezzel már az ószeren be lehet vágódni. Nem is hazudtam ma szinte semmit, igaz, hogy emiatt egész nap hallgattam, írni is csak keveset írtam. Szóval nem értem, hogy a sors miért akasztotta újfent ezt a Pepszik nevű, fülemben forrón sutyorgó alakot a nyakamba. A várfalból halkan peregni kezdett a homok, évszázadok óta készült erre, hogy a hátamba folyjon a ruha hasítékain, végig a gerincemen. Pepszik is megérezhetett valamit, fájdalomittas hangon megjegyezte, hogy olyan vagyok, mint egy darab kő, de ő az ércet is felolvasztja szíve hevével. Nem bonyolódtam technológiai kérdésekbe, mert miközben a bordám belülről örökre várfalmintás lett, eszembe jutott, mitől is viszkethet a szívem, a tegnapi koktélok kivül.

Mire ezt így szépen letisztáztam magamban, és Pepszik könnyei lefelé folytak a hátamon, összekeveredve az évszázados homokkal, testem emanációival, gyanús illatokat produkálva, amelyek miatt engem mindig kergetnek aztán, férfiak és nők vegyesen, mert nem teszek különbséget, én nem, született anarchista vagyok, de hiszek az emberben, és abban, hogy az emberi jólélek győzedelmeskedni fog, éppen azért, mert tudom, hogy ez lehetetlen, szóval megjelent az ajtókeretben Medvegy, aki egy apró kézmozdulattal levette rólam a hüppögő tulajt, és kígyóbűvölő szemét az enyémben mélyesztette. Lábamat kicsit szétvetve mélyeket lélegeztem. Egy filmben láttam ezt, pánikroham ellen védekezett így a gyönyörű színésznő, a következő jelenetben fergeteges szeretkezésbe kezdett valakivel, mely aztán a szeretetet mellözve folytatódott, de továbbra is a testek implikálásával, szóval álltam ott, enyhe terpeszben, levegő után kapkodva, mert a szívem olyan erősen kezdte pumpálni körbe-körbe bennem őseim vérét, melyek szavakká válnak, bár a víz üdítőbb lenne, szóval oly sebességgel keringett bennem ez a vér, hogy a torkom elszorult, egy szót sem tudtam kinyögni. Nem is baj, mert rólam már mondtak olyat is, a választás és az igazi drámák átélésének képtelensége miatt, hogy akkor is hazudok, amikor kérdezek, szóval egy szót, egyetlen szót sem tudtam kinyögni, csak néztem, mert nézni, azt tudok. Néztem ezt a lomha testet, irdatlan fejet, mely nem annyira nagy, mint ijesztő, nem a rútsága miatt, hanem mert oly határozott, hogy képtelen vagyok ellenállni neki, képtelen vagyok kihagyni azt a látványt, amikor ez az arcbereendezés, hirtelen bekövetkező határozatlanság okán összeomlik.

Vannak az ember életében olyan találkozások, amelyek tartanak csak röpké másodpercekig, akkor is tudni fogjuk, hogy igaziak, örökké megmaradnak emékezetünkben, merthogy ezekben a röpké másodpercekben életünk igazi párjával állunk szemben... Ilyesféle, lágyan duruzsoló, fülebe, szívbe, vesébe mászó mondatokkal oldják meg a női magazinokban, romantikusból erotikusba, és erotikusból romantikusba hajló regényekben, kínai meg ősmagyar horoszkópokban, virágénekekben, imádságokban és más, nem irodalmi természetű művekben az enyémmhez hasonló szituációkat. Szerencsére az agyam soha nem áll le, még az eksztázis pillanatában sem, emiatt szokták egyesek az eksztázis valóságát megkérdőjelezni, szóval az agyam soha nem áll le, így most sem, miközben szédültem, s levegő után kapkodtam, majd a Medvegy mancsai után, hogy össze ne essek a hirtelen rám törő érzésektől. Szóval az agyammal köszönhetően, pontosan érzékelttem, hogy Medvegy számba kúszott nyelvén újra annak az átkozott, Másik fehérmépnek az ízét érzem, és hogy tessék, kár volt egész nap ezt az önmegtartóztató, nem hazudó, nem vedelő, keveset író, viszonylag sokat tanuló, nem átkozódó, nem minősítőgető, szeretetreméltóságot sugárzó, koktélokot keverő, majd felhajtó életmódot folytatnom. Mert itt áll előttem életem háborúja, tárgya egy férfi, pontosabban, így: EgyFérfi. És nézem az EgyFérfinak az ő óriási, lomha testét, azt a részét is nézem, amelyet nem látok most, csak emlékezetből tudom, milyen, itt van, milliméterekre tőlem, sőt, félig bennem, az az irdatlan fej, amely nem annyira nagy, mint ijesztő, és amely nem rútsága miatt ijesztő, igaz, a szépség is ijesztő lehet,

sőt, talán az lenne a legijesztőbb, ha sem szép nem volna, sem rút, de semmit sem tudnék leolvasni róla. Abba a csatába nem szívesen mennék bele, talán mégis igazuk van azoknak, akik azzal vádolnak, hogy képtelen vagyok az igazi drámákat átélni, mert íme az igazi kihívás: kiismerni az arctalan arcot, és megtudni, mi háborog egy arctalan lélekben, mert kivétel nélkül, minden lélekben háború van, még a Teréz anyáéban is, a pápa sem hiába járt tangózni fiatalkorában, erre nem mentség az, hogy az ember argentin, szóval, szöveget ütött a fejében ez a dolog, miközben Medvegy határozottan kirántotta a nyelvét a számból. De én már tudom, hogy akkor is látni fogom ezen arcberendezés összeomlását, ha éveket kell erre várnom, de most hirtelen a várfalnak, az évszázados homoknak, a Pepszik-féle gravitációnak és a vérben fürdő mariskáknak köszönhetően már az is világos, hogy életem csatáját nem ezzel a Medvegygel fogom megvívni, és az IgaziEgyFérfi arctalan arc lesz, melyről nem lehet leolvasni, mi háborog a vonások nélküli ábrázat mögött, mi kavargó abban a lélekben, ügyesen, de nem elérhetetlen helyre zárva. Ettől a felismeréstől olyan boldogság jött rám, hogy szinte a levegőbe emelkedtem, és újra értelmét láttam az életnek, miközben az agyam miatt, mely sohasem áll le, azt is megéreztem, hogy ez is valami átverés lesz, de milyen nagyszerű, nagyszerű, és milyen csavaros, körmönfont kis dolog ez az élet, és az ő értelme, amelyet, ha lebontunk, mégiscsak egyszerű fonalat kapunk, még csak nem is hegedűhúrt, tartós lószőrből, csak egyszerű, könnyen szakadó fonalat.

Medvegy becsúszta kezét a ruhám hasítékain, és szelíden elválasztott a várfaltól, ujjbegyeivel gyöngéden a hátamba masszírozta az évszázados homokot, és mit sem törődve az én csodálatos agyammal, sem a lelkem üstjeiben kavargó fényes szurokkal, ártatlannak tűnő tekintettel a szemembe nézett: – Menjünk a Méhecskébe, anyukám – zümmögte. És már futottunk is, keskeny, csúszós kőví síkátorokon, majd töredezett lépcsőkön a Méhecskébe, hogy felüdjünk az almafák alatt, lepattogzott festékű vasasztaloknál, ahol szerelem szorongatta a szívemet nyaranta, pótvizsgák idején, és akkor, amikor már az egész élet egy pótvizsgának tűnt, akkor, amikor ez éppen vicces volt, avagy öngyilkosságra serkentő gyógyszerek és porok idején, reménykedésünk időtlen idejében, ősszel és tavasszal, de még télen is, pedig a jeget csak koktélaban szeretem.

Egyesek szerint az ilyen bekövések gyengítik az irodalmi művet értékében, hangzásában és hitelében, pedig én mindig hitelt írok, tollamat valami magasabb rendű műzsa vezeti, akiről én azért tudom, hogy a saját háborgó lelkem szüleménye, aki rókaszagú tyúkólak körül, atkáktól hemzsegő szénapadlásokon, halottak ágyaiban, ablakpárkányok szélén egyensúlyozva, üveges vitrinek (bennük felvágatlan Jókai-kötetekkel), templomok galambszaros tornyaiban ölelkező egyéb lelkekkel, üveggel és üveg nélkül, átkozódva és átkozottan, átfagyva és cseppfolyóssá hevülve, de szinte mindig cigarettázva, legalábbis cigarettára vágva, és miért, miért kell minden mondatot befejezni, miért kell minden mondatot befejezni, kérdezem többször, és közben tudom, hogy eszem ágában sincs befejezni, sem ezt a mondatot, sem más mondatokat, amelyeket le sem kell írni, mert itt kavarnak, mint holmi Möbius-szalag, könnyen elkészíthetjük egy papírcsíkából, ha végeit összeragasztjuk úgy, hogy az egyiket száznolcvan fokkal elfordítjuk, és máris vége, vége, pedig el sem kezdődött.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat